

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Clavdii Aqua-Vivae Societatis Iesv Præpositi
Generalis V. Meditationes In Psalm. 44. et 118**

Acquaviva, Claudio

Coloniæ Ubiorum, 1616

19 Memores erunt nominis tui in omni generatione & generationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50645)

*Conf. l. 13.
c. 19.*

gustinus, tanquam Deo docente Fiant luminaria in firmamento cœli, factus est subito de cœlo sonus, quasi ferretur flatus vehemens, & visæ sunt linguæ diuisæ quasi ignis, qui & insedit super vnumquemque illorum, & facta sunt luminaria in firmamento cœli, verbum vitæ habentia. Vbiq; discurrete ignes sancti, ignes decori. Vos enim estis lumen mûdi, nec estis sub modio. Exaltatus est, cui adhæsistis, & exaltauit vos. Discurrete, & innotescite omnib' gentibus. Hactenus ille.

19 Memores erunt nominis tui Domine in omni generatione, & generationem.

Laus Spõ-
si à cele-
britate æ-
terna eius
nominis.
Eccl. 49.

ITERVM ad Sponsum sermonem conuertit: & post gloriam regni, post victorias hostium, & triumphos, post laudes Sponsæ, & inclytæ prolis, laudat illum à celebritate nominis, eaque perpetua. Nam si de Iosia dicitur. Memoria Iosæ in eompositione odoris facta, opus pigmentarij In omni ore quasi mel indulcabitur: & vt musica in conuiuio vini] vt omnes ostendatur habere & odorum, & saporum, & sonorum iucunditates quam eminentissimas, qualis erit memoria Regis nostri? Vt mirandū magis sit, quo modo possint homines illius obliuisci, quā quomodo memores sint nominis eius: meritoque cum quodam

quodam stupore exclamandum sit, quid uisci Christi est homo, uel Enos, id est obliuiosus, quia isti, quorum memor es eius? Nam uerè homo, heu nimium, obliuiosus Domini amantissimi, ipse est tamen memor. cum ipse cōtra semper memor sit nostri in bonum. *Psal. 8.* Unde per Prophetam loquitur, Nūquid obliuisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? Et *Isai. 49.* si illa oblita fuerit, ego tamen non obliuiscar. Ac ne posset obliuisci, subiungit. Ecce in manibus meis descripsi te. Et, in admirabili illa dilecti discipuli uisione, is, *Apec. 17.* qui in medio septem candelabrorū aureorū similis filio hominis apparuisse describitur, non solum uestitus podere ad perpetuum pro nobis Sacerdotium declarandum, sed etiam ad mamillas, id est in corde, zona aurea, uidelicet caritatis erga nos præcinctus esse perhibetur.

Quanta autē uel animi ingratitude, Quæ possunt excitare memoria, uel dementia homines præsertim fideles, sunt excitare memoria, illius obliuiscantur, ex hac uia re maximè colligere possumus, quod omnia, quæ memoria uel excitare, uel seruare possunt, in Deo concurrent, supra quam credimus, mirabiliter concurrunt. Septem autem sunt, ut arbitror, quæ id maximè faciant.

Primum rei magnitudo. Hæc enim altius memoria infigitur. Ea septem præcipue sunt.

Secundo nouitas. Nam ferit res noua animum eique tenaciter inhæret.

Tertio propinquitas temporis, si nimirum

rum breui admodum tēporis interuallo,
& paulò ante aliquid contigerit.

Quartò frequens repetitio. Quis enim
non recordatur, quod frequenti vsu tra-
ctat.

Quintò necessitas. Ea scilicet rapax
est, & memoriam vel nolentibus vellicat.

Sextò suauitas, & delectatio in eius rei
recordatione.

Septimò multitudo suggerentium, qua
obliuionem non patitur.

Primum
Magnitu-
do rei. Quis autem non videat quanta sic re-
rum magnitudo, quam oculis nostris per
creaturas, & opera sua author ipse obijcit,
cum vndique magnitudo operis commē-
det artificem? Nam Solem, Lunam, Stel-
las, gubernationem vniuersi, dispositionē
& ordinem rerum, sapientiam in rerum
omnium admirabili concentu, nemo nisi

Conf. l. 10.
c. 6. demens maxima esse negabit. Sed & cæ-
lum, & terra, vt ait S. Augustinus, & om-
nia, quæ in eis sunt, ecce vndique mihi di-
cunt, vt te amem: nec cessant dicere om-
nibus vt sint inexcusabiles. Altius autem tu

Rom. 9.

mifereberis, cui misertus eris, & miseri-
cordiam præstabis, cui misericors fueris:
alioquin cælum, & terra surdis loquuntur
laudes tuas, Et hæc magna dixerim, si in se
spectentur.

At verò si cum ijs conferantur, quæ in
Secundò nouitatis admirationem reposui, exigua
Nouitas omnino videbuntur. Quid enim tam
nouum,

Novum, aut admirabile, aut inexcogitabile, quam ut Deus ipse (compara diuina attributa cum infirmitate carnis, & antithesis pulcherrima re elucidabit) propter inimicos homo fieret, & ut nos in sua pro-
 meheret, ad nostra descenderet? illaque, ut ait S. Leo, sibi pateretur inferri diuina impassibilitas, quae miserrime experitur humana mortalitas? Ut mihi quidem de hoc intellexisse Beatus Iob videatur c. 26.

*S. Leo ser.
 1. De Res-
 surre.*

Vbi, cum multa, ac magnifica retulisset de operibus Dei, haec omnia paruam stillam sermonum eius appellat, Tonitruum vero magnitudinis eius (haud dubium quin Incarnationis mysterium, & opera gratiae) negat posse quemquam intueri. In hac vero consideratione magna tibi, O Anima sanctarum meditationum seges, ingens & nouitatis, & amoris thesaurus aperitur, tam miserationum Domini, quam miserationum tuarum. Quid enim inter omnia opera Dei, in quibus humanae admirationis fatigatur intentio, ita contemplationem mentis nostrae, & oblectat, & superat, sicut Passio Saluatoris? quae merito per excellentiam misericordiae Dei appellatur: ut etiam Abbati S. Pachomio preclara visione olim monstratum est. Prostrato enim in preces, & Dei misericordiam imploranti apparuere duo Angeli, & in medio eorum iuuenis instar solis fulgens: & corona spinea in capite eius. Tum Angeli ad

*Passio
 Domini
 per excel-
 lentiam
 misericordiae
 ap-
 pellatur*

S. Pa

S. Pachomium, Quoniam petisti, ut ad te à Domino mitteretur misericordia, Ecce ipse est misericordia, Deus gloriæ, Iesus Christus, Vnigenitus Patris missus in mundum propter vos, & Cruci affixus, & Spinis coronatus. Hæc igitur misericordia nobis ante oculos perpetuò esse debet. Nam si tam frequenter, tam exaggerate, tam varijs ceremonijs, & signis, exitus, Israel de AEgypto in manu potère, & brachio excelso, nunc immolatione Agni, nunc azymorum celebritate, nunc solennitate Scenopegia, nunc alijs modis memoria à Domino commendatur, quid de hac immolatione veri Agni, transitu maris rubri, columna ignis, & nubis, recessione fluminum, inclinatione scopulorũ, arietum more exultantium montium, & collium, cœsendum est, quibus, ut cum

S. Leo.

Ser. 9 de

Pass.

Tertiò recens eue-

mus.

S. Leone dicam, nõ ex dominatione Pharaonis vnus populus, sed ex captiuitate Diaboli totus mundus eruitur?

Iam de temporis propinquitate, & quã non longè ante contigerit, quod memoriam renouet, quis nisi ingratisimi animi nescire potest beneficia Dei ita esse recitata, ut obliuionem capere, vel admittere non possint? Quis enim non videat non modo se à tempore formationis in utero, & natiuitatis, sed etiam nudius tertius, & heri, ac planè modo, donum percipisse quod temporis, aut obliuionis distauriam

stantiam non admittat?

Et quod huic considerationi coniunctū est, frequens beneficiorum repetitio non patitur obliuionem. Nam & communia Ecclesiæ, vt Sacramentorum stupenda, & cælestis exhibitio; & propria, quæ innumera sunt, & cognita nobis, & incognita perpetuam exigunt memoriam cum gratiarum actione. Quare B. Gregorius Nazianzenus, Non tam sæpe, inquit, spiritum ducere, quam Dei meminisse debemus, imò, si dici hoc potest, aliud nihil quam hoc faciendum. Nimirum quia & respiratio & vita ipsa perpetuum Dei beneficium est. Cogitet, & ruminet, qui satiari, & dulcorari cupit. Pergamus ad quintum.

Quartò
frequētia
& crebri-
tas.

Or. i. de
Theol.

Non ne si necessitates spectemus, cogunt illæ nos ad memoriam Dei? Nam quot sunt necessitates, quæ nos vrgent, tot stimuli sunt, qui mentem nostram ad Deum ire compellunt, vt ad eum, qui potest oēs explere. Quid enim est, quod ita cibi, & potus memoriam renouet, vt fames, & sitis? Quis esuriens non cibi, quis sitiens non potus sine vlllo negotio, sine vlla præmeditatione, sed sola necessitatis admonitione recordatur? Id ipsum efficit spiritualis fames, ac sitis: quam pulcherrimè S. Leo ita describit. Nihil, inquit, hæc esuritio corporeum, nihil expetit sitis ista terrenum, sed iustitiæ bono desiderat

Quintò
necessi-
tas.

S. Leo de
gradibus
ascen. ad
beatitud.

desiderat saturari : & in omnium occultorum introducta secretum, ipso Domino optat impleri. Felix mens, quæ hunc concupiscit cibum, & ad talem aestuat potum, quem utique nõ expeteret, si nihil de eius

Rusticitas suauitate gustasset.] Nec sola necessitas
hominum sed etiam ornatus, qui nequaquam neces-
in cõser- sarius est, memoriam occupat, & tamen
uãda Dei sarius est, memoriam occupat, & tamen
memoria (õ rusticitatem humanam) conqueritur
Iers. 6. 2. Dominus se viliorem haberi etiam rebus
inutilibus, ac magnam partem superuacua-
neis, cum ait. Nunquid obliuiscetur virgo
ornamenti sui, aut Sponsa fasciæ pectora-
lis suæ? Populus verò meus oblitus est me
diebus innumeris. Vides profecto, quam
sit iusta Domini querela, cum ipse sit non
solum verum decus, & ornamentum, &
gloria omnis, sed cibus, & omne bonum
nostrum; tamen mulieres, & virgines or-
namentorum magis suorum, quam nos
illius conseruare memoriam.

Sextò iu- Quid autem memoriam conciliat, si
eunditas, non conciliat, cuius memoria pascimur,
& suau- non conciliat, cuius memoria pascimur,
tas recor- delectamur? Memor fui Dei, inquit Psal-
dationis. mista, & delectatus sum. Vbi Nazianze-
Psal. 76. nus, procliue, promptumque subsidium
admirans exclamat. Quid memoria par-
tus? Memor esto tu quoque, & delecta-
Orat. ad beris. O facilem, & parabilem medicinam
Cin. Naz, õ celerem curandi rationem, õ egregiam
diuini beneficij magnitudinem. Non mo-
do animi deiectionem, mœsticiamque se-

dat Dei recordatio, sed & dulcedinem af-
fert. Quod si sola memoria Dei tam sua-
uis est, quis non recordetur illius? vt cum
eodem Psalmista medullitus clamet. Ad *Psal. 41.*
me ipsum anima mea conturbata est, pro-
pterea memor ero tui. Nec sine causa ipsa
diuina Sapiētia post verba illa dulcissima,
Transite ad me omnes, qui concupiscitis *Eccl. 24:*
me, & à generationibus meis adimplemi-
ni: spiritus enim meus super mel dulcis,
addit, Memoria mea in generatione se-
culorum. Ac si apertius dicat, qui à gene-
rationibus, id est, fructibus meis adim-
pletus est, & spiritus mei dulcedinem gu-
stauit, non potest non semper memor
esse mei: cum præsertim ipsa memoria *Conf. l. 6.*
dulcis sit. De qua S. Augustinus de B. Am- *c. 3.*
broso loquens sic ait. Et occultum os eius,
quod erat in corde eius, quam sapida gau-
dia de pane tuo ruminaret, nec conijcere
noueram, nec expertus eram.

Iam de multitudine eorum, quæ nobis *Septimò*
Dei memoriam perpetuò suggerunt, non *multitu-*
multa addenda sunt, si ea, quæ dicta sunt, *do sugge-*
alius introspectantur. Nam & rei magni- *rentium*
tudo, & nouitas, & frequens beneficiorum *memoriã.*
repetitio, & necessitates, quæ nos vndique
vallant, & suauitas recordationis, & Epi-
stolæ, quas ad obliuionem effigandam
quotidie nobis Pater noster legi curat, quæ
sunt Scripturæ sanctæ cælitus missæ, vt ait
S. Augustinus, Chrysostrmus, aliique

H Sancti

Con. 2. in Sancti Patres: & alia innumera memoria
Psal. 9 renouant. Quare anima nostra, vt rectè
Homil. 3 differit Cassianus, arca quodammodo te-
in 2. ad stamenti continua lectione, & meditatio-
Theff. 2 ne faciendâ est, vt habeat in se duas tabulas
Ho. 2. 2 lapideas, id est, duplicis instrumenti perpe-
14. in Ge. tuam firmitatem. Vrnâ quoque auream
Col. 14. c. hoc est, memoriâ purâ atque sinceram,
10. quâ reconditum in se manna perpetua te-
Anima nâcitate conseruet, spiritualium scilicet sè-
nostra suum, & angelici illius panis perennem,
quomodo caelestemque dulcedinem: nec non etiam
facienda Virgam Aaron, id est, summi, verique Pè-
arca testa- tificis nostri Iesu Christi, salutare vexillâ,
menti. immortalis memoriæ semper viriditate
Cõseruã- frondescens.] Vides urnam auream in te
da memo- esse fabricandam, id est, memoriâ puram
ria in pri- atque sinceram, quâ manna, id est, dulcem
mis diui- beneficiorum memoriâ, præsertim san-
nissimæ ctissimæ Eucharistiæ, id est, Angelici illius
Euchari- panis perennem, caelestemque dulcedinem
stia. conseruet. Quid enim conuenientius, quâ
 vt eius memoria vigeat, quod Dominus
 memoriâ fecit suorum mirabilium? Vnde
 aduertere potes inter manna & mânâ, me-
 moriam, & memoriâ quam magnû sè-
 latumque discrimen. De illo quippe sic
Exod. 16. præcepto Domini statuit Moyses. Imple
 gomor ex eo, vt custodiatur in futuras re-
 tro generationes, vt nouerint panem, quâ
 alui vos in solitudine, quando eucti estis
 de terra Aegypti. Sed mânâ illud in defec-

to acceptum, ibi tantum populum pavit. Neque enim sequētibz temporibus eo pafsi sunt. Quod verò in vrna aurea farruabatur, tantum ad memoriam antiquæ rei faciebat, sed non pafcebat. At verò in vrna nostra cælestis panis afferuatur, qui & præteritos Sanctos, & Ecclesiam vniuersam aluit, nutriuit, & roborauit: & etiam nunc alit, nutrit, & roborat. Ad hoc autem, vt *Ad puram* memoriam puram Dei habeamus, duo mihi *Dei me-* requiri videntur, de quibus aliud tractās *moriam* *duo requi* S. Bernardus loquitur. Da mihi (inquit) *runtur.* animam &c. cui studij, & otij fit prouidere *Ser. 69.* Dominum in conspectu suo semper. Ergo *in Cant.* & studium requiritur, & otium. Studium *Studium* vt accuratè velit; & otium, vt liberè valeat *& otium* de Deo cogitare. Quod præcipuè assequimur (nam intenti alijs vix id experientur) primò vacuitate terrenarum cogitationum, victoria, & morificatione passionum, puritate cordis, & sanctis desiderijs. Ad eum enim, qui vbiq; præsens est, *Ep. 52.* & vbiq; totus, vt ait S. Augustinus, non pedibus ire licet, sed moribus: imus autem non ambulando, sed amando: quem tanto habebimus præsentiozem (quæ præsentia sine dubio memoriam & renouat, & confirmat) quanto eūdem amorem, quo in eum tendimus potuerimus habere puriorem. Et fortè hanc curarum vacuitatem, mentis tranquillitatem, & diuinæ memorix oblectationem Sapiens suabebat, cum

diceret, Præcurre autem prior in domum tuam (haud dubium, quin ad cor te ipsum reuocans) & illic aduocare (mentem, scilicet à terrenis reuocando, eamque ad pedes Domini aduocando, hoc enim est. Et illic aduocare) & illic lude, & age conceptiones tuas, diuinis videlicet & spiritualibus gaudijs te oblectando, ac cælestibus meditationibus, & delicijs perfruendo. Quæ omnia cum Dei memoria faciat, curandum diligentissimè nobis est, vt ea quam fieri poterit frequentissima & colatamur ipsi, & diuinis muneribus respondeamus.

20 Propterea populi confitebuntur tibi in æternum, & in seculum seculi.

Particula propterea, vt manifestè est etiam in Hebræo, causalis est. Nec desunt, qui referant ad ea, quæ proximè præcessere. Quia filios tantæ Matris constituisti Principes super omnem terram; & illi ubique memores erunt nominis tui, propterea populi confitebuntur tibi. Melius Chrysostomus ad omnia præcedentia refert. Quia speciosus factus es præ filijs hominum quia deduxit te mirabiliter dextera tua vt inimicos ubique subderes, quia veritate, & mansuetudine, & iustitia regnasti quia Sponsam ex nostro genere assumpti, regnique consortem fecisti, tot mundum ornasti, mundum felici commutatione